

uitgekozen. Mijn zoon is een einheri!

De goddelijke, lichtrossige maagd met Magnorr in haar armen keek Gunnarr aan. Ze riep een van haar goddelijke soortgenoten erbij. 'Hlökk!'

'Wat is er, Hildir?'

'Kom eens kijken.'

Hlökk kwam aanggelopen en zag Hildir met Magnorr in haar handen.

'Ga eens bij die man kijken, dan neem ik deze mooie jongen mee naar Walhalla.'

Hlökk knikte instemmend en liep naar Gunnarr toe. De warmte van de naderende Walkure en haar schoonheid lieten Gunnarr nog even in leven. Haar goudgele ogen straalden als de zomerse zon, haar gladde huid was zo bleek als een volle maan en haar lange, golvende, platinablond kapsel deinde met een briesje. Ze knielde neer en legde haar zachte hand op de borst van Gunnarr. De pijl die hem dodelijk had getroffen, hield zij tussen duim en wijsvinger. 'Het is goed, Gunnarr Anakolson. Het is tijd om te gaan.' Ze lachte vriendelijk naar de mens.

'Mijn ... mijn zoon.'

'Je zoon gaat met ons mee. Ga met mij mee en je zult hem spoedig weerzien. Je zoon is een einheri en samen zullen jullie van toegevoegde waarde zijn bij de einherjar. Ik neem je mee naar Asgaard, naar Walhalla. Daar zal ik jullie bedienen, zodat je niets meer te kort komt. Mede zal je dorst lessen.'

Er kwam een glimlach op het gezicht van Gunnarr en een traan van vreugde rolde over zijn wang.

'Hlökk!' werd er met nadruk geroepen door een Walkure met dezelfde schoonheid als die van Hlökk. Ze had dezelfde zachte, egale huid, maar haar haardracht was anders; het had een karamelblonde teint en was korter, tot net over haar schouders.

'Nog niet, Mist! Dit is de laatste.'

Gunnarr keek met zijn betraande ogen naar de beeldschone strijdgodin, maar de Walkure keek hem niet meer aan. Haar aandacht was niet meer bij hem. Een strijdwagen, getrokken door twee boskatten landde in Meerheim. Ze zocht de nog aanwezige Walkuren. Een vrouw stapte uit haar gouden strijdwagen en liep naar Mist en Hlökk. Ze was nog mooier dan de vele goddelijke maagden die hier aanwezig waren of waren geweest. Haar gezicht was jeugdig en net zo gaaf, alsof de tijd geen vat op haar had. Ze had lang goudblond haar en om haar hals droeg ze een prachtig sieraad, een halssnoer, gemaakt door dwergenhanden.

'Freya? Mijn godin?' werd er vragend gemompeld door Mist en Hlökk die nog als laatsten aanwezig waren in Meerheim. 'Wat brengt onze godin hier? Zou er iets aan de hand zijn?' Hlökk en Mist bleven elkaar vragend aankijken. De hand van de platinablond krijgsgodin lag nog steeds op het

borstbeen van Gunnarr. Zijn met bloed doordrenkte dennengroene tuniek kleurde de hand van de Walkure rood.

De mens die op sterven lag, zag van dichtbij de schoonheid van de Waan die in het Rijk der Asen woonde. Het was Freya, mooi en machtig. Haar gezicht toonde sporen van bezorgdheid en verdriet; ook van veel ongehoof. 'Walkuren!' riep de vruchtbaarheidsgodin. 'Stop terstond met waar je mee bezig bent!'

Waarom stopt ze de Walkuren, dacht Gunnarr.

'Er is iets verschrikkelijks gebeurd en we moeten onmiddellijk terug', sprak Freya. 'We moeten nu terug naar Asgaard. We worden geroepen bij de moedergodin!'

'Naar Fensalir?' vroeg Mist.

'Moeten we naar het paleis van Frigg?' vroeg Hlökk.

'Geen tijd meer voor vragen', zei Freya. 'We moeten nu meteen gaan.' Ze stapte op haar strijdswagen en nam de teugels strak in haar handen. Haar boskatten namen haar mee het luchtruim in en Mist volgde snel haar voorbeeld. Ze sprong op haar stekelharige paard, een hengst met donkere dekharren en witte haren, verspreid over zijn lichaam en een onregelmatige, doorlopende bles op zijn hoofd.

De dood van Balder, dacht Hlökk. Dat is het! Dan heb ik het toch goed gevoeld. Zijn gemis zorgde voor een leegte in mij, maar ik wilde het niet geloven. Onze Goedaardige is dus toch gestorven.

'Hlökk!' riep Mist vanaf haar rijdier. 'We moeten gaan! Heb je onze godin niet gehoord!'

'Maar...'

'Maar wat?'

'Deze man moet met ons mee naar Walhalla. Ik kan nog niet gaan. Ik kan hem hier niet achterlaten.'

'Geen tijd daarvoor, Hlökk', zei Mist. 'Freya was heel duidelijk naar ons. We mogen de moedergodin geen moment laten wachten.'

Hlökk zat nog op haar knieën bij Gunnarr en keek hem diep in zijn ogen. Mist was al vertrokken. 'Het spijt me, Gunnarr, zoon van Anakol.' Ze kuste de man op zijn voorhoofd. 'Laat dit je bescherming geven in het hiernamaals.' Met tranen in haar ogen stapte ze op haar appelschimmel met zilveren manen en staart. 'We gaan, Zilvertop', zei ze en ze verliet de stervende man. Op weg naar Fensalir, naar het paleis van Frigg.

Neem me mee, dacht Gunnarr, die door zijn toestand niet meer kon praten. Hij snakte radeloos naar adem. Ik moet mee. Ik moet naar mijn zoon toe. Neem me mee naar Walhalla. Ik ben een einheri. Laat me hier niet achter.

Een raaf landde voor de voeten van de stervende man en keek hem aan met zijn zwarte kraalogen. Na enkele stuiptrekkingen verliet het leven

Gunnarr. Zijn ogen bleven levenloos openstaan na zijn laatste pijnlijke zucht. Hij was achtergelaten door de Walkuren. Zijn lichaam leunde tegen een muur in Meerheim. Zijn lichaam zou niet gebracht worden naar Walhalla, het krijgersparadijs, maar naar een andere wereld. Een wereld waar hij niet op zat te wachten. Een rijk dat hij niet verdiende. Helheim zou zijn hiernamaals zijn...